

"Tot és política"

Paco Roig ha despertat el València CF, però els resultats no arriben. En la seua fugida endavant, acusa tothom, excepte a ell, i manté que farà un València campió. Però ara insinua que necessitarà més dels cinc anys que es donà com a termini.

Com es troba després d'aquestes agitated setmanes?

—Jo me trobe bé, malament pel resultat del partit contra el Barça, però content de com van jugar els jugadors. Tot el món sap que el resultat no té res a veure amb el que va passar en el camp. A més, tenim dues expulsions en dos partits i un penal. Pense marcar de prop el Barcelona i el Madrid, i no pense callar. Tothom diu que sóc molt agressiu, però no tinc canons ni tinc llances, l'única arma que tinc és la llengua i la utilitzaré.

—La premsa de Barcelona ha criticat molt els seus comentaris abans del partit València-Barça.

—Però no me van criticar quan vam empatar amb al Deportivo de la Corunya, eh? I em donaren una medalla i tot, que jo no vaig demanar. I Núñez em trucava cada mitja hora: "Paco, no us deixeu guanyar", i jo li deia que no ho fariem, per dignitat: jo tinc una escala de valors, en què hi ha la dignitat, l'esforç i voler guanyar sempre. En aquell moment guanyàrem el Deportivo i tot anava bé, i ara ja no, per què? Perquè el que ha fet Núñez és una *golferia*. Què és el que ha fet en el Brasil? Ell sabrà. El que no pot ser és que quan hi ha unes normes de la FIFA no es respecten. O tenim tots butlla o ningú.

—Però, al final, li han donat la raó la majoria de presidents de futbol de la lliga.

—Tot Espanya està amb mi. Excepte Gaspart, que és un pobre home que diu *tonteries* i que no té cap prestigi. El 90% dels socis del València m'han elegit a mi, i a ell, ningú. Jo defenc la dignitat del València, em diguen el que em diguen, i si em volen dir anticatalanista, que m'ho diguen.

—Però vostè és anticatalanista?

—Això no és de veres. Això és el *rodillo*, això ho diu algú que menja en el pessebre del Barcelona. Jo parle de futbol. Què he dit jo del catalans? Que Jaume el Conqueridor va vindre ací i va conquerir? Que nosaltres érem els cultes i ells els bàrbars? Això figura en la història. Els únics reis moros que no han estat guerrers han estat els valencians. Nosaltres pagàvem els aragonesos i els catalans, i els castellans perquè no ens envairen. Som un poble pacífic. I això, a la gent, la fot que jo ho diga. Els catalans es fan tota la història al seu gust, i el que és nostre és nostre.

—Vostè també ha dit que els catalans "ens van cristianitzar, però no ens van conquerir". Això vol dir que els valencians som àrabs?

—Ho he dit moltes vegades, perquè pensen els que parlen en Catalunya, de l'opressió castellana. Pose el símil perquè òbriguen els ulls. Jo també puc dir: durant vuit-cents anys vam ser àrabs i a ells devem els horts i la cultura nostra, i fins que ací vingué Jaume el Conqueridor nosaltres parlàvem àrab. La història és així i no es pot tornar enrere. Som el que som i el que hem de fer és viure perquè per a mi la cosa més important és l'home. Cada u és com és i el que hem de fer és respectar-nos. Però això és una cosa i una altra és ser idiota. A mi, quan em toquen la cartera o em toquen els collons, com ha volgut fer Núñez, doncs bote. I el tòpic diu que ací som tots bones persones

Controlar les accions, controlar el club

La lluita per controlar les accions de la Societat Anònima Esportiva València CF ha estat una constant des de l'arribada de Roig a la presidència del seu consell d'administració. La llei de l'esport que va convertir els clubs que ho desitjaren en societats anònimes esportives va fer que el club de Mestalla emetera accions que els socis, en primera convocatòria, i empreses i particulars, en segona, pogueren comprar. De fet, el València funciona des d'aleshores com una societat anònima que té un consell directiu nomenat pels accionistes majoritaris. Qui controle el major nombre d'accions, tindrà el poder en Mestalla. Són justament aquestes operacions d'enginyeria accionarial les que domina a la perfecció Paco Roig.

L'empresari va fer una campanya per captar accions l'octubre del 1994, quan ja era president del València CF, amb fons del club. Roig va enviar cartes, pagades pel club amb un cost aproximat de 400.000 pessetes, a tots els accionistes del València CF perquè delegaren en Roig les seues accions. L'objectiu era de controlar una mica més la junta general d'accionistes i per tant el club. D'aquesta manera Roig va salvar els intents de l'oposició a la seua gestió de fer-lo fora de la direcció del club. Els opositors (Alternativa Valencianista, d'Albert Martí, i Salvem el València, d'Alfons Rus) no s'han unit d'una manera clara contra Roig, perquè els intents de destronar el president, el setembre del 1995 i el juliol d'enguany, no han fructificat. L'intent més seriós fou el de la plataforma "Salvem el València" amb l'alcalde de Xàtiva pel Partit Popular, Alfons Rus, al capdavant. Rus va topar amb una junta general d'accionistes tinguda el 14 de juliol d'enguany, plena de testaferros de Roig que controlava d'una manera definitiva el club. Personatges com Ramon J. Benlloch Fenoll, al capdavant de l'empresa Tovampor SA, (5.550 accions delegades), i Vicent Moret Font amb 4.987 accions delegades de la desconeguda Chespabross SA, van aparèixer com per art de màgia per donar suport a Roig. Alfons Rus va acusar-los de ser caps de turc de la família Roig en l'intent de controlar el club. Però l'empresari valencià també ha tingut el suport de consellers del consell d'administració del València CF a les juntes generals d'accionistes com Antoni Bonet (7.000 accions delegades de particulars i empreses), Pedro Cortés (amb prop de 7.000 accions delegades), Jaime Molina (6.000 accions) i José López Lluch (5.000 accions), entre algunes altres. L'encantador de serps, com el va batejar el periodista José M. García, controla directament i indirectament unes 13.000 accions. Empreses seues com Empresa General Import & Export amb 1.869 accions, Productos Químicos Francoespañoles amb 610 accions, i sobretot, Corporación M2 S.A amb 11.236, formen la trama d'interessos que ha fet que Roig salvara els problemes de la darrera junta general d'accionistes. Ara mateix, el president vol fer una altra ampliació de capital. Tot fa pensar que és un nou intent per a transformar una mica més el València CF en el Roig Club de Fútbol. M. R.

"Mira si som individualistes: Si les falles triomfen

i som poc guerrers; doncs no, Paco Roig és guerrer. I mossegue.

—*La policia va dir que s'havia creat un ambient violent per al partit València-Barcelona i el va acusar directament.*

—Buscaven protagonisme. Si volen jugar a policies i lladres que hi juguen. Tant que muntaren quan Mijatovic va vindre amb el Madrid i Mijatovic ve cada setmana a València a vore el seu fill i no passa res. La policia ha de fer la seua faena, tot menys declaracions. No apareixen en els mitjans de comunicació amb els ulls tapats? Doncs que continue així. La policia ha d'actuar i no fer declaracions.

—*Ja ha aconseguit que tots els valencians siguen del València CF?*

—No. Tots els valencians d'esquerres, en general, són del Barça. Els que porten el passacorbaes, el ròlex a la dreta, i diuen: Hola!, són del Madrid. Els uns volen ser senyoritings i els altres volen ser una altra cosa. Els que van al Ritz a fer una copa són del Madrid, i els de la barba, eixos del Barça. Però tots volen ser campions i era més fàcil amb aquests dos equips. Quan tu faces el València campió, s'hi apuntaran. I mentrestant has de lluitar i apretar. Jo aprete perquè sóc carnisser i apretant es fan botifarres.

Aprete la federació, la policia, tothom. A mi, els socis del València també m'apreten.

—*Parlem de l'ampliació del Mestalla. Pareix que no agrada a tothom.*

—Quan vinguen les eleccions ja veuràs com tots diran que sí, que els agrada. Ara bé, això ja no ho para ningú, però ho hem fet sols. Al Barça l'ajudaren, li van donar metres quadrats. Tu saps que en Barcelona el Barça i la Caixa són intocables. I ací no, et peguen per tots els costats, però encara així ho farem. L'únic que ens ha ajudat, que és amic del València i ho dic a la vostra revista que és d'esquerres, és Eduardo Zaplana. Als altres? També els demanarem. La nostra alcaldessa, si creu que hi ha un corrent social important en el futbol, i vol ajudar-nos, molt bé. Que no? Els valencianistes sabran que no ha ajudat.

—*Vostè parla molt del valencianisme, però el València CF és de l'afecció o de Paco Roig?*

—De qui és el Barcelona?

—*Dels socis supose.*

—El Barcelona és de Núñez, que és qui mana.

—*Bé, però parlàvem del València.*

—Jo hi he invertit, els meus germans crec que també, i això és obert a qui vullga invertir-hi. Jo vaig dir que és un negoci i ho crec. Ho vam anunciar: si

Una biografia d'alt voltatge

Va nàixer Paco Roig en la pedania de Poble Nou, l'any 1936. Poble Nou és un d'aquells indrets de l'Horta que la ciutat de València es va annexionar nominalment i que aspirava a conquistar també urbanísticament. Però no. Encara no. A pocs minuts de l'urbs, continua essent Poble Nou un poblet de l'Horta i, diuen, això ha marcat molt el que ara és el president del València Club de Futbol i que abans era moltes altres coses.

La família Roig tractava en ramats i regentava un escorxadore que després es convertí en Càrnics Roig, una empresa de la qual arribaren a dependre més de mil treballadors. Paco Roig, el gran dels cinc germans, conta sempre amb orgull que aquella fou la seua escola i que ha quedat eternament agraït a son pare per haver-lo fet treballar molt i des de molt prompte. Durant gairebé quaranta anys l'empresa familiar va ser l'ocupació principal del futur president que el 1973 ja va tenir el primer contac-

te amb el club. Amb son pare, va exercir de conseller del València CF, sota la presidència de Ros Casares. En aquells moments, el negoci familiar ja no unia tant com al principi i cada germà Roig tractà de buscar-se un camí propi i es quedà amb una part de l'imperi que entre tots havien alçat. Fernando Roig va apostar per la ceràmica industrial, amb l'empresa Parnesa que després apadrinà l'equip de bàsquet de la ciutat i, darre-rament, el club de futbol de Vila-real, i Juan, l'altre germà emprenedor, va decidir de continuar amb la cam i ampliar al sector de l'alimentació general amb la xarxa Mercadona. Del pas de Paco Roig pel consell del València en aquells moments, queda la compra del Mas de la Rosa en Paterna (l'Horta), ara seu de la ciutat esportiva del club.

En el camp empresarial, Paco Roig continuava en el sector agropecuari. L'any 1976 va fundar ASOCARNE i va promoure el primer saló monogràfic

Expocarne de la fira internacional de València, però necessitava nous espais. De sobte se li va obrir una porta infinita: l'Àfrica. El 1979 Paco Roig va llançar-se a la conquesta de Guinea Equatorial que, de la mà de Teodoro Obiang, buscava inversions. El pacte eren 80.000 hectàrees de bosc per a Roig, que havia de muntar, en canvi, una ramaderia, dos supermercats i una serradora. Pareix que tot anava bé i Roig mateix conta com va vendre tota la producció de cacau de Guinea en Londres i va permetre així al país d'entrar en el Fons Monetari Internacional. Però, per alguna raó desconeguda, l'aliança entre Obiang i Roig no va funcionar bé. No es van posar d'acord a l'hora de veure qui havia de pagar una carretera que Roig va construir per arribar a la seua explotació forestal. Roig es defensa quan esmenta el tema i diu que el pacte era que pagara Obiang. Obiang no opinava igual i el fet, real i compro-

perquè cada falla té una reina i una comissió"

RAFA GIL

vostè és accionista compre, que li costarà el 10% o el 20% menys que si no ho és, i per a mi això és voler que el València siga plural. La resta són històries i mentides de la gent i dels intel·lectuals que diuen coses que queden en no res. El president del València va dir que seria un negoci comprar i com que el president vol ser president, quan algú li vol vendre accions li'n compra, és lògic. Quan vaig entrar, crec que hi havia uns vuit mil accionistes i ara n'hi ha molts més, es necessitaven cinquanta accions per a votar i ara només en fan falta nou.

—L'any passat va cobrar 46 milions del club, no creu que té un salari una mica excessiu?

—Hi ha moltes formes de cobrar. Amb influències o en espècies de qualsevol classe. Qui està en un lloc ha de ser remunerat perquè, si no, o no treballa o s'aprofita d'alguna altra manera que no se sap, i això és pitjor. El València ha guanyat més de mil milions des que he arribat, i això no havia passat mai. És lògic que hi haja un percentatge de beneficis per als qui hem treballat, com fan les empreses, i les caixes d'estalvis, com tothom; excepte les monges de clausura, que no fan sinó resar.

—Ha pensat en un València que cotitze en borsa?

—De moment no, però algun dia sí que hi eixirà,

"És lògic que hi haja un percentatge de beneficis per als qui hem treballat, com fan les empreses, i les caixes d'estalvis, com tothom; excepte les monges de clausura, que no fan sinó resar".

vat, és que Roig va haver de fugir tan ràpid com pogué. El mite, molt inversemblant, arriba a dir que utilitzà la natació com a via de fugida. L'Àfrica queda oblidada, només recordada breument el 1987, quan el Guinextebanc, una filial del Banc Exterior d'Espanya, va fer fallida i Roig apareixia com un dels principals beneficiaris dels crèdits d'aquell banc que ajudà amb 400 milions, sobre un total de 1.200, a muntar els negocis que el valencià hagué d'abandonar.

El cas és que Paco Roig va tornar a València, a l'alqueria de Roig en Poble Nou, on continua vivint, i va començar a refer les seues estructures empresarials. Quan, el 1994, es va llançar, amb un ímpetu que va sorprendre tothom, especialment els seus adversaris, a la presidència del València CF van començar a aparèixer societats i moviments de capital que demostraven que Roig no havia parat ni un moment des del retorn de Guinea. Durant la lluita electoral, la premsa valenciana va publicar quadres explicatius de la xarxa d'empreses que posseïen accions del València CF en moltes de les quals el nom de Roig ni apareixia, encara que tothom el veia a l'ombra. La principal font d'informació era la seua primera

dona, Manuela Segarra, que l'acusava de no pagar-li la pensió que el jutge li havia manat quan es va produir el divorci. Manuela Segarra acusava Roig de tenir molt més patrimoni del que declarava, perquè s'amagava sota empreses com Corporación M2 i més, i va intentar d'embargar-li algunes accions del València. Aquell afer, que no va impedir de cap manera que Roig arribara a ser president, va airejar una mica la seua vida privada que, a diferència de la seua trajectòria empresarial, ell prefereix guardar zelosament. Roig, divorciat de Manuela Segarra, filla dels propietaris de la coneguda fàbrica de calcer Segarra, es va casar després amb Magdalena Melchor i té cinc fills. La Corporación M2 tornà a donar maldecaps al futur president perquè, encara durant la campanya electoral, es va saber que aquesta empresa havia venut a l'Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA) un solar en Aldaia (l'Horta) del qual no era totalment propietària. Roig es defensava i deia que tot era un malentès... El fet és que els tribunals el van condemnar a tornar els diners, més uns quants milions, per un total de 430, a la Generalitat Valenciana. Però això era el mes d'octubre i Roig ja era el president del València.

Per aconseguir-ho, a més de l'enginyeria empresarial que li assegurava un bon nombre d'accions, Roig havia treballat molt per obtenir el suport dels accionistes petits. Prometia títols; i convencien. La seua clau va ser exigir, sense concessions, que el València estiguera entre els grans, encara que només ho aconseguira, de moment, en el nivell teòric. Contra els altres grans accionistes, Roig va apostar per revalencianitzar el club. Es va atrevir a tenir un eslògan en valencià: "Per un València campió!", i va demostrar que, a diferència dels seus oponents, coneixia bé la llotja del Mestalla, però també, i sobretot, la general. I allí es parlava, i es parla, en valencià. De la seua mà ha arribat el valencià a la megafonia del Mestalla i les bandes de música que recorren el camp per animar els partits. El València ha retrobat el seu equipatge tradicional, amb les mitges i els pantalons negres i, furiosa o animada, l'afecció omple el camp i les penyes no paren de créixer. Roig no vol, i ja no pot, aturar la cursa endavant que va començar l'any 1994 i no tolera els qui, al seu costat, tenen vertigen. Ho va dir clar: anava a totes. Tal com està la situació econòmica i esportiva del club, l'afecció no li toleraria cap altra cosa. J. S.

El millor remei: el fitxatge

Des de la seua arribada al davant de la nau valencianista, Francesc Roig no ha deixat de fitxar jugadors i entrenadors. A poc a poc els aficionats han vist com en les quatre temporades de Roig com a president del club s'han fitxat 41 jugadors i s'han gastat prop d'11.800 milions de pessetes per fer un "València campió". La història de la gestió de Roig al davant del club és feta d'etapes que han dut l'equip a quedar desè en la temporada 94/95, segon en la següent i de nou desè en la 96/97. Títols, no n'hi ha haguts, en tot cas ha estat molt a prop de tenir-ne un dues vegades (un subcampionat de lliga i finalista de la Copa del Rei, aconseguit la temporada 95/96). Els resultats econòmics parlen d'un deute consolidat d'11.767 milions de pessetes, segons les xifres del club.

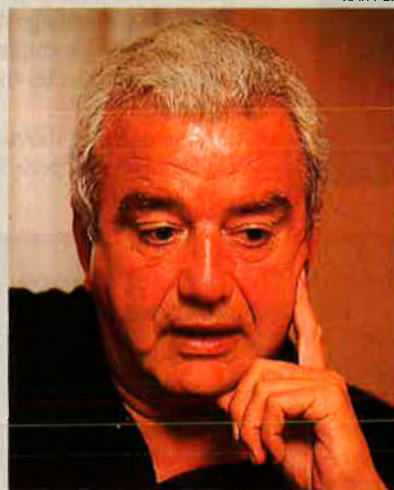
El president del València va començar aviat a fitxar la primera temporada que va manar en el club, l'estiu del 1994. Van arribar a Mestalla jugadors com Zubizarreta, Otero, Juan Carlos, Romero, Maqueda, Mazinho, Poyatos, Engonga i Salenko. En total nou incorporacions i tretze baixes. Van abandonar el València, entre alguns altres, l'actual jugador de la selecció brasilera i del Paris Saint-Germain Leonardo, l'actual davanter del FC Barcelona Pizzi, i el porter titular des de fa dues temporades de l'Atlètic de Madrid, Molina. Una autèntica renovació a què s'han habituat els seguidors "xes" un any darre un altre. Un mínim de vuit jugadors han abandonat cada temporada la disciplina del Mestalla durant les quatre temporades de Roig com a president del València CF. La temporada 95/96 se n'anaren l'ídol de l'afecció Penev, entre insults i creuament de declaracions contra Roig i el seu cunyat Jesús Martínez. El van acompanyar homes com els veterans Eloy i Robert, i els davanters Salenko i Álvaro. La temporada passada, de nou hi hagué un daltabaix en la plantilla. Viola, Mazi-

nho, Arroyo, Gálvez i sobretot el centrecampista Pedja Mijatovic, van canviar d'aires.

Allò que més li agrada, al de Poble Nou, és d'incorporar estrelles que enlluernen tant la premsa i els aficionats que tots obliden la temporada dolenta o la mala gestió econòmica. El primer fitxatge de Roig l'any 1994 va

bé intermediari en la compra de jugadors en Sud-amèrica, com a mà a l'ombra que ha fet que en les darreres temporades el València haja mirat més al continent americà que no a Europa i la seua sentència Bosman. Tret de la temporada present, els jugadors sud-americans han estat majoria: Aristizábal, Viola, Leonardo, Mazinho, Fernando Cáceres, Claudio López, Leandro, Ariel Ortega i Romário. Penev va acusar veladament Paco Roig de cobrar comissions en el traspass de jugadors. L'acusació es va tornar a repetir en boca del periodista Julio Insa, que va destapar un afer fosc en el pas del porter Molina a l'Atlètic de Madrid la temporada 95/96. Segons Insa, Roig va cobrar en diners negres un percentatge de l'operació que dugué el porter valencià al club del Manzanares.

Un altre afer no clar del tot han estat les relacions entre Roig i els seus entrenadors. Han dirigit la nau valencianista Carlos Parreira (94/95), Luis Aragonés (95/96 i 96/97) i Jorge Valdano (96/97 i 97/98). Les ganes de guanyar títols com més aviat millor han fet que entre Aragonés i Roig hi haguera una mena de guerra civil amb Romário d'obscur objecte del desig. Valdano, l'actual entrenador, també va passar la corda fluixa amb fitxatges sense consultar, com el de l'uruguaià Nico Olivera, i moments en què l'argentí va ser més fora que dintre del club. Paco Roig, amb la seua manera tan peculiar de portar el club, que recorda Jesús Gil a vegades, marca una època de fitxar i vendre jugadors. L'home que cobra gairebé l'1% del pressupost (fa dos anys cobrava 34 milions i l'any passat en cobrà 46) ha comprat i venut jugadors com si es tractara d'animals de les seues granges. El València de Paco Roig s'ha gastat 11.800 milions de pessetes per fer un equip que guanyara la lliga i n'ha cobrat 5.000 venent jugadors. La sensació de vertigen s'ha apoderat de l'equip des de fa quatre anys. **M. R.**

RAFA GIL

Roig s'ha gastat 11.800 milions en fitxatges en quatre temporades.

ser el colombià "escorpí Aristizábal", conegut pel sobrenom d'Aristigol, que va fracassar estrepitosament. El segon gran fitxatge va ser el del rus Salenko, que va ser pactat abans de disputar el mundial, en què fou el màxim goleador. Malauradament la lliga va demostrar que el rus no s'acoblava a l'esquema de l'entrenador Parreira. La tercera aposta de Roig va ser el brasiler del Corinthians, Viola, que només va brillar al final de la temporada que va ser fitxat, la 95/96. L'any passat Romário era l'home sobre el qual s'havia d'aixecar l'edifici valencianista. Les seues diferències amb Luis Aragonés van provocar l'espantà del brasiler, que fou substituït com a estrella per l'argentí "Burrito" Ortega.

Molts han assenyalat Jesús Martínez, ex-secretari tècnic del club i tam-

rres. A mi, els socis del València també m'apreten"

RAFA GIL

com ja hi ixen en alguns països. Però a poc a poc, que la natura no fa salts i per a parir, primer cal prenyar.

—*Sempre ha dit que es vol mantenir al marge de la política.*

—Mentre puga, perquè al final tot es política.

—*Li ho deia perquè sí que va anar a la manifestació del Grup d'Acció Valencianista.*

—Jo sí, i sabeu per què?

—Per què?

—Perquè hem de deixar llibertat a cadascú per a fer el que vullga.

—*Es clar...*

—Mira, al poble no li pots inculcar com ha de parlar. A mi, m'han parit en el camí de Montcada, en Poble Nou, que, per cert, antigament pertanyia a la pedania de Benicalap, que és àrab. En el poble quan em diuen: on vius? Jo sempre dic: "en el camí Moncà". I en València és diu Moncà. I Moncà és Montcada, però si algú diu: *sóc de Montcada*, és que és xurro. Igual que Sagunt. El meu bisabuelo em donava un saquet per anar a pagar els jornalers en un camp que tenia per allí i sempre deïem Morvedre. Per què s'ha canviat i ara es diu Sagunt? No ho sé. I a mi no m'importa, però mira: deixeu que la gent parle com vullga. No comencem amb normes, perquè no tenim res a fer. A vore, quants diaris hi ha en València?

—*Dos.*

—No, home, no, n'hi ha més.

Només en Castelló ja n'hi ha dos.

—*Bé, en tot el país n'hi ha més.*

—Dos més en València, i dos allà baix en Alacant. Tu creus que amb sis diaris en tres capitals ens podem aclarir? I a més, que no pots trobar-los com te'n vages una miqueta de la ciutat on es publiquen. Mira si som individualistes: Si les falles triomfen, és perquè cada falla té una reina i una comissió.

—*Però creu que un poble tan individualista com vostè diu que és el valencià pot tenir un equip que guanye?*

—Que guanye? Guanyarà, clar que guanyarà.

—*Guanyarà segur?*

—Si em deixen treballar sí. Que fa

tres anys que no han fet més que matar-me. Quan jo vaig entrar hi havia intel·lectuals, periodistes, gent de la comunicació, que manava en el València. I ara en el València mana el consell d'administració. Feia falta crear il·lusió i imatge de triomf, però no m'han deixat treballar, m'han fet assemblees a totes hores.

—*Però, vostè parlava de València campió.*

—Clar, quin ha de ser el meu lema? Un València que perda?

—*Vostè es va donar cinc anys per a ser campió. Què pensa ara que li'n queden només dos?*

—Però ja me n'han fotut tres. També m'hauré de

"Quan vinguen les eleccions tots diran que sí, que els agrada l'ampliació de Mestalla. Ara això ja no ho para ningú. Però l'únic que ens ha ajudat, i ho dic a la vostra revista que és d'esquerres, és Zaplana."

descomptar algun d'aquests que no m'han deixat treballar, no? He estat tres anys dedicat només a arreglar assemblees.

—*Per cert, en cada assemblea ix algun escàndol relacionat amb les empreses de Roig. Recorde aquell del solar que va vendre a l'IVVSA [Veg. requadre].*

—Això no és un escàndol, la Banca Catalana, Port Aventura, això sí que són escàndols i forats.

—*Però, senyor Roig, ja parlem una altra vegada dels catalans.*

—L'IVVSA no ha perdut diners, encara que en el solar hi havia un embolic d'uns treballadors enganxats, no jo. Un propietari havia venut als treballadors i jo els havia comprat. I després la senyora del propietari va dir que no, que no havia venut. Això va ser tot.

—*Perdone, però m'ha paregut que durant l'entrevista, a més de ser agressiu amb el Barça ho era un poc amb els intel·lectuals.*

—No, home, no. Però la gent que dóna de menjar i que fa expansionar l'economia, que maneja diners, com els meus germans, es troba molt oblidada. En qualsevol altre lloc ja tindrien una avinguda dedicada. I ací hi ha qui ha pintat dos quadres en sa vida o ha fet una estàtua que no l'entén ni son pare i els fan un carrer. I si es mor... ja tenim homenatge.

—*I si el València guanya la lliga, l'homenatge per a qui? Per a Romário?*

—Si guanyem, l'únic homenatge és guanyar-ne una altra.

"Fa tres anys que no han fet sinó matar-me. Quan jo vaig entrar, hi havia intel·lectuals, periodistes, gent de la comunicació, que manava en el València. I ara en el València mana el consell d'administració"

Mario Reyes / Jordi Sebastià